

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni, hajdu-büszörményi és székelyhid-kerületi „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak: Heti... Egy évre... Félévre...

Hirdetési díj: Öt napos... Helyi... Külföldi...

biroiró hivatal... 1875. év aug. hó 3-án...

A „Debreczen”-re augusztus hó... előfizetést nyitunk 1 frtjával.

Magyarországi... Tiszai Dániel... Szatmári Károly...

A mai közvélemény. II. Ki kellett vinni első helyen, hogy a félig-meddig szervezett törvényesekhez...

Mári Károly. Tiszai Dániel. A titok kulcsa kezében van! Igly kiált fel a „P. P.” bécsi tudósítója...

Nyilt levél. A „Debreczen” szerkesztőjéhez. T. szerkesztő ur! Becses lapjának 149-ik száma egy „Nagyváradi”-ből átvett s n. kerekli ref. lelk. Gaál Imre aláírásával ellátott levelet tartalmaz...

A „DEBRECZEN” tárczája. Zacs Feliczian. Dráma 5 felv. Írta: DEZSÓ GYULA. (Mutatvány.) Ötödik felvonás. V. Jelenet. (Királyné szobájában.) Királyné: Kijátszott a ravasz! Mi sors vár oh rém? magam vagyok.

Már most X. megye határát 3, sőt több éven át elemi csapások sújtották. Egy részén az árvíz, felhőszakadás bösz rohamu hullámai seprtek el a földmivel...

Az ellenzékre nem százzsor, hanem ezerszer szórt azon vádját, miszerint az ellenzékiek forradalmat akarnak. „Nem akarnak — ugymond — mert nem mernek, mert félnek a puskázor szagától.”

De ezen a téren is, csak akkor hasznos és dicsőséges a szellemi tusa, ha a vivő felek egyenlő, tisztességes fegyverekkel küzdenek. De mióta egyik miniszter, az ellenzék férfaira majd fenyegető, majd a német lapok által is „sörháziaknak” bélyegzett cíceket szórta...

A hirtelre jött közvélemény nyilvánvalóan értelmében származott az augusztusi országgyűlési többség, és bátran, előre ki merjük mondani, hogy jövő működéséhez, valóban nem köthetünk semmi reményt. Mert valószínűleg ez is elődei szerencsétlen példája szerint, megszokva a gépies szavazást, törvényhözba nem illő és a választó polgárokat sértő „eláll, szavazunk”-kal lekiadja az ellenzék cselekedeteit, érveit, vagy a büfette menekül tömegesen papmorgóznia: vagy pedig egyszerűen lezavazzák a holdat és csillagot az égről.

De hogy állomásunktól nagyon el ne távozzunk, a budapesti nagy kormánylapok esiktermészeti kicsikéje valamelyik számában, úgy látta időszerűnek, hogy visszahozza. — számára a halhatlanság koszorúját megszerzett —

Tölem setétli gondok fellegi — El gyávagság! te asszony légy kemény! Mit? én volnék olyan kicsinyhiű? Királyné, ki milliók felett ragyog! Nem! jöjön bármi, rá készen leszek!

és az ellenzékre nem százzsor, hanem ezerszer szórt azon vádját, miszerint az ellenzékiek forradalmat akarnak. „Nem akarnak — ugymond — mert nem mernek, mert félnek a puskázor szagától.”

Oh szerencsétlenek! Más fajta férfiak azok, mint a kikeről beszélhetni ti néktek adatott. Mert hát lássátok, azok az emberek csinálták ám azt a történetet, a melyből nektek igazság szerint érettségi vizsgát kellett volna tenni.

Roszul cselekedtetek tehát, hogy oly dologhoz nyulni nem állátok, mely felettetek elérhetlen magasságban ragyog. A napba gyermekek, csak a sas nézhet be, de a ti gyarló látműszereitek töle megvakul.

Orvendjete, hogy föl nem kél az az alvó oroslán, és lábhegyen lépdeljete el mellette, mert ébredtével, titeket, és a hozzátok tartozó hasonlókat, úgy ösztönözhet, hogy széjjeltárgolhat, hogy lelketek majd a pokolnak se lesz jó.

Tiszai Dániel. Jó szándék. A pénzügyminiszter, ha ugyan tárczáját megtartja, a jövő évre ügyköreben minden beruházást megszüntet.

Karácsonykor borzasztó dolgokat ír a Naplónak Szentmiklósy László. A magyar ellenes igazgatóság elkövetkeztesen ízik a társadalom minden rétegében, még az iskolákban is. Ha a kormány ott nem intézkedik, el lehetünk készülvén, hogy — újabb Bertalan-gy fog bekövetkezni. E felszólalás mindenestre komoly figyelemre méltó.

szívű polgártársunk Deutsch Jakab ur emberbaráti felhívásának. Kedves kötelességünknek ismerjük mindig, hogy felemeljük szavunkat ott, a hol szükség kívánja.

Nevezett célra kegyes adományokat szíves készséggel fogadunk az azokat nyilvánosan nyugtázzuk. A ki hamar ad: kétszer ad. Szatmári Károly.

Kazinczyk levelei. Szilágyi Lajoshoz. II. Különös bizodalmu drága jó uram, szolgabíró ur, kedves uram öcsém!

Uram öcsém még is késik nekem megküldeni néhai kedves nagyatyjának biographiáját és verseit. En betegem fekszem, de még ma is ennek a nyelvünk herosának híre terjesztésén dolgoztam vlamit. Alázatosan kérem uram öcsémet, méltóztatassék azokat a megígért írásokat a hugonnak Pécsh Szabórné asszonynak Er-Semlyében, vagy Dienes, avagy Miklós öcsémnek, de mindenesetre lepeccsévelve átadni. Bár kedves uram öcsém az én már igen gazdag autographiai gyűjteményemet a superintendensnek s levelezőjének némely oly írá-

mintegy önkéntelenül szakadt ki a dal folytatása: „Megláttalak kedves rózsám, szeretlek, Szeretője lettem én szép lelkednek, Szép lelkednek, mely mosolyog szeliden, Szemeidnek búvós-bajos tükrében.” Pillanatnyi csend állott be. Meghíletöve ültünk egymás mellett. S egy gyöngéd kézzel volt a kölcsönös válasz, mely azt jelenté, hogy lelkeink megérték egymást.

S aztán együtt folytatók a dalt: „Oh ha tudnám, hogy másnak vál csókjára. Búvós ajkaid tejbén uszó rózsája, Bujdosója lennék én e világnak, Vagy od'adnám magamat a halálnak.”

szívű polgártársunk Deutsch Jakab ur emberbaráti felhívásának. Kedves kötelességünknek ismerjük mindig, hogy felemeljük szavunkat ott, a hol szükség kívánja.

Nevezett célra kegyes adományokat szíves készséggel fogadunk az azokat nyilvánosan nyugtázzuk. A ki hamar ad: kétszer ad. Szatmári Károly.

Kazinczyk levelei. Szilágyi Lajoshoz. II. Különös bizodalmu drága jó uram, szolgabíró ur, kedves uram öcsém!

Uram öcsém még is késik nekem megküldeni néhai kedves nagyatyjának biographiáját és verseit. En betegem fekszem, de még ma is ennek a nyelvünk herosának híre terjesztésén dolgoztam vlamit. Alázatosan kérem uram öcsémet, méltóztatassék azokat a megígért írásokat a hugonnak Pécsh Szabórné asszonynak Er-Semlyében, vagy Dienes, avagy Miklós öcsémnek, de mindenesetre lepeccsévelve átadni. Bár kedves uram öcsém az én már igen gazdag autographiai gyűjteményemet a superintendensnek s levelezőjének némely oly írá-

ememben? Bebelyezi a kettő közé a — hiúságot. Imádoztam is e lépcsőn esett le a mennyországból a pokolba. Az ő hiúsága volt, hogy meghódítsa a világot, mint egy ujkori Kleopátra, s aztán ha sorban lábai előtt fektüsznek a hódolók, gunkacszajjal menjen tovább.

Szerencse, hogy nem soká folytathatá szívbéli — üzeimeit. De ne tovább! Epen mikor e sorokat írom, veszem e következő levelet: „Édes Almos ur! Tudom, hogy ont tettemmel megbántottam; de gondolatom kedves személyes elváratlan volt mindig. Bocsáson meg, kérem. En a régi vagyok. Várom ont. Siessen, nagyon kérem. Választ kérek minden esetben. Tisztelettel — Ö.”

Itt adom meg a választ. „Kedves Ö! Replive sietnék béjos karjaiba. De a kötelesség fogya tart. Feledjék a mulat. Jövönket ismét rózsaszinben látom. Üdvözlétem s kecsókóm Ö-nék. Csak vasárnap délután 3 órakor találkozhattunk a népkörtben, a bejárattól balra eső uton. Kézcsókoló híve: Almos.”

(Folytatása majd ott következik.) Almos.

Eszembe jutnak itt Goethe szavai. Mi módon eszközi a természet, hogy azt, a mi magasztos, — az aljassal kapcsolja össze az

ememben? Bebelyezi a kettő közé a — hiúságot. Imádoztam is e lépcsőn esett le a mennyországból a pokolba. Az ő hiúsága volt, hogy meghódítsa a világot, mint egy ujkori Kleopátra, s aztán ha sorban lábai előtt fektüsznek a hódolók, gunkacszajjal menjen tovább.

Szerencse, hogy nem soká folytathatá szívbéli — üzeimeit. De ne tovább! Epen mikor e sorokat írom, veszem e következő levelet: „Édes Almos ur! Tudom, hogy ont tettemmel megbántottam; de gondolatom kedves személyes elváratlan volt mindig. Bocsáson meg, kérem. En a régi vagyok. Várom ont. Siessen, nagyon kérem. Választ kérek minden esetben. Tisztelettel — Ö.”

Itt adom meg a választ. „Kedves Ö! Replive sietnék béjos karjaiba. De a kötelesség fogya tart. Feledjék a mulat. Jövönket ismét rózsaszinben látom. Üdvözlétem s kecsókóm Ö-nék. Csak vasárnap délután 3 órakor találkozhattunk a népkörtben, a bejárattól balra eső uton. Kézcsókoló híve: Almos.”

Galambos Antal, k. aj. bíró. 256 1-3

